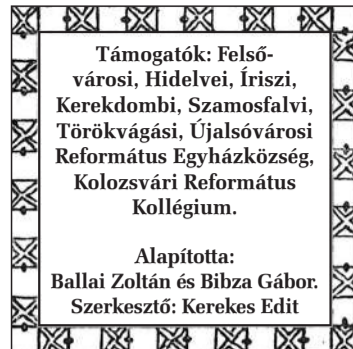




REFORMÁTUS HÍRADÓ

XIII. ÉVFOLYAM 2. SZÁM



Támogatók: Felsővárosi, Hidelvei, Iriszi, Kerekdombi, Szamosfalvi, Törökvágási, Újalsóvárosi Református Egyházközség, Kolozsvári Református Kollégium.

Alapította:
Ballai Zoltán és Bibza Gábor.
Szerkesztő: Kerekes Edit

Szeretek énekelni, szeretek orgonálni, szeretek templomba járni

Gergely Imre, a kolozsi reformátusok igazi falusi kántora

Gergely Imre 1961. február 1-jén született Kolozson. Tíz osztályt végzett a faluban, majd Sógor Magda tiszteletes asszony, kántoroktató irányításával 1981-ben kezdte el kántori tanulmányait. Két gyermeke van és két unokája a veje első házasságából. „Ők elfogadtak engem nagytatának, a feleségemet nagymamának, én meg elfogadtam unokámnak mindkettőt” – meséli büszkén. Harmincnégy éve református kántor Kolozson. Egyike azon keveseknek, akik megtestesítik a falusi kántor archetípusát, annak legnemesebb értelmében: szívből és gondviselésből lett kántorává a népnek, amelyből vétetett. Hálásan gondol azokra, akik elindították a pályán, akik lehetőséget adtak, hogy kiteljesedjen ebben a szolgálatban, és végig mellette álltak életútján. Hálásan gondol a gyülekezetre, amely imádkozott érte és a családja mellé állt, amikor erre szükség volt. És hálás még ezért az interjúért is, mert ezt is Isten jótéteményének tartja. (Részlet a 6. oldalon)



Nincs a környéken más református kántor, nagyszülei temetésén is kántorizált

Pünkösdi láthatatlan ereje



BIBZA GÁBOR

A szekuláris társadalomban nagyon kevesen, sőt egyre kevesebben ismerik Istent. Ma már nem is tűnik fontosnak ez a tudás. Nemzedékek nőnek fel Istenismeret nélkül. Csak egy szűk csoport kiváltsága, megkülönböztető jegye az Istennel történő rendszeres lelki kapcsolat.

Az első keresztyén század sem volt más. Az emberek elvadtak, nem volt Istenismeret. A birodalmi játékszabályok fontosabbak voltak, mint az erkölcs és a hit. Jézus Krisztus tanítása alapján ismerte meg a világ Istent. Istent ma is meg lehet ismerni Jézus Krisztus által. Csak keresni kell őt, és ő megtalál. Erre oktat napjainkban is a református keresztyén egyház is. Virágvasárnaptól pünkösdig tartják a gyülekezetek Kolozsváron és környékén a konfirmációi fogadalomtételt, amely az elméleti tanítás lezárásának és az Isten melletti elköteleződésnek az ünnepe. Ez még mindig csak elméleti tudás.

Az elméleti tudás vezet bennünket a személyes találkozás felé. Mégis Isten személyes megismerése csak a Szentlélek ünnepe után jöhet el. Amikor Isten megszólal a Szentlélek által, akkor kezd a kultúrkeresztyén érteni Isten akaratát és így lesz hitvalló keresztyénné. A Szentlélek Úristen életünkben való megjelenésével alakul ki valós párbeszéd Istennel. Személyes lelki kapcsolat.

Ezt a személyes kapcsolatot nem az ember irányítja, hanem Isten. Az ember a megszólitás után csak annyit mondhat: „szólj Uram, mert hallja a te szolgád” (1Sám 3,10). Ide el lehet jutni a hit gyakorlatában. Új erő forrása ez. Ebből a perspektívából más jelentősége van a pünkösdeknek. Ez újfajta gondolkodás és párbeszéd kezdete. Új, Isten által irányított értékrend kezdete is.

Ez az Istennel való személyes kapcsolat és a Szentlélek láthatatlan, de megfogható munkája minden túlzott ellenőrzésre törekvő társadalmi berendezkedés, diktatórikus hatalom, birodalmi gondolat rémálma. Nem lehet követni, lenyomozni, kihallgatni, digitálisan követni a Lélek áramlását. Mert fűj, ahova akar!

Örömmel tölt el, hogy béke és megértés van egyházközségünkben

Kónya István életútja szerszámlakatosságtól egyházi főgondnokságig



Örömmel tölt el az Úrnak munkatársa lenni

Templomjáró családban született, a Fellegváron nevelkedett, a 3-as számú matematika-fizika líceumban (ma Báthory) érettségizett. Még ötvenéves sem volt, amikor fel kellett adnia sok kreativitást igénylő szerszámlakatosi munkáját, s bár ezt annak idején valóságos csapásként élte meg, nem fordult el Istentől, felülkerekedett a helyzeten. Kónya István új elfoglaltságokat talált, megbékélt a betegség gondolatával, és energiái jelentős részét a hidelvei református gyülekezet javára fordította. Hamarosan hivatalosan is tehette, hiszen a hívek előbb presbiterré választották, majd lépésről lépésre egyre nagyobb feladatkörrel bízták meg, míg mára főgondnoka lett az egyházközségnek.

KEREKES EDIT, SZŐLLŐSI ETELKA

– Templomjáró családban született, így az egyházi élet a gyermekkor, a családi és közösségi hagyományok része volt. Hogyan élték meg a vallásukat a rendszerváltás előtt, amikor a hatóságok nem nézték jó szemmel a templomjárást. Szükség volt rejtőzködésre, diszkrécióra?

– Nem emlékszem, hogy bárkinek a családban problémája adódott volna abból, hogy templomba járt. Rejtőzködésre nem volt szükség, viszont a diszkrécióra odafigyeltünk. Nem hangzottunk, hogy templomba járók vagyunk. Csendben, szerényen akkor is meg lehetett élni a keresztyénséget. Például a konfirmációnk napján (1975 virágvasárnapján), a fogadalomtétel és az eskü után mindnyájan közös képet készítettünk a Horea úti templom előtt és ebből sem-

mi gondunk nem származott a hatóságokkal.

– Hogyan élték meg az ünnepeket a templomban és a templomon kívül, a közösségben?

– Ünnepekkor családi szokás volt templomba menni, ezt követően összegyűltünk, és közös ebéddel ünnepeltünk tovább. Törekedtünk ilyenkor több figyelmet fordítani egymásra. Ezt a szokást a mai napig gyakoroljuk, igyekszünk családdal együtt ünnepekkor templomba járni és a nagy családdal összegyűlve ünnepelni, majd a szűkebb családdal asztalhoz ülni. Bár napjainkban az emberek roppant foglaltak és sok teendőjük van mind munkahelyen, mind otthon, ebben a rohanó világban mi mégis időt szakítunk a közös családi ebédre és a kellemes elbeszélgetésre.

FOLYTATÁS A 7. OLDALON

Szeretek énekelni, szeretek orgonálni, szeretek templomba járni

Gergely Imre, a kolozsi reformátusok igazi falusi kántora

**NAGY-HINTÓS DIANA
SIKÓ PIROSKA**

– *Hogyan kezdődött a kántori pályája?*

– Nagyon szerettem volna népzeneénekes lenni. Édesanyám családjában sokan énekeltek. Szerettem volna énekelni tanulni, jártam különböző klubokban Kolozsváron, de ott azt mondták: nincs szükségük rám. Hazafelé jövet eléggé el voltam keseredve. Találkoztam Kassay Géza tiszteletes úrral, aki akkor Kolozson volt lelkész. Megkérdezte: mi bajom? Elmondtam, hogy jártam. A tiszteletes úr elgondolkodott, majd megkérdezte tőlem, akarok-e kántor lenni? Tudomása volt arról, hogy elég jól énekelek. Addig nem tudtam, mit jelent kántornak lenni. Megkérdeztem: mit csinál a kántor az istentiszteleten? Elmagyarázta, hogy éneklje a zsoltárokat és orgonál. Így kezdtem el a tanulást 1981-ben Sógor Magda tiszteletes asszony, kántoroktató segítségével. Ugyanabban az évben behívtak katonának. A sorakatonai szolgálat letöltése után 1983-ban újrakezdtém a kántoriskolát, amit 1985-ben végeztem el, és vizsgáztam.

– *Hogyan emlékszik az első istentiszteletre, amelyen kántorizált?*

– Mintha tegnap lett volna... Az első istentisztelet, amelyen már én kántorizáltam, 1985. március 9-én volt, vasárnapi istentiszteleten. Nekem nagy élmény volt, de lámpalázam is volt. Az istentisztelet után megfogadott a presbitérium kántornak. A következő vasárnap húsvét első napja volt, úrvacsoraosztás, újabb izgalom. Aztán húsvét után a kolozsi hívekből álló közgyűlés engem választott meg kántornak. Nem volt túlságosan nehéz, betartottuk az istentisztelet lebonyolításának szabályait, énekeltek a zsoltárokat. Tanulságos volt nekem mint fiatal kántornak és a híveknek is. Szóval a lámpaláz és az idegesség ellenére az első kántori szolgálat jól sikerült. Édesanyám meg a testvérem büszkéek voltak rám. De jól fogadott Kassay Géza tiszteletes úr, a presbitérium és a gyülekezet is.

– *Milyen tapasztalatokat szerzett az elmúlt évek során kántorként?*

– Minden istentisztelet más és más. Minden istentiszteleten lehet tanulni valamit. Harmincnyolc éve vagyok Kolozson kántor. A legnagyobb tapasztalat, amit szerezhettem a sok közül az, milyen ügy kántorizálni, ha a megszokott gyülekezeti tagokon kívül az egyházkerület vezetősege, illetve a püspök úr is jelen van. Az első ilyen tapasztalat 1987-ben volt, amikor az akkori püspök felszentelte a második világháború idején történt alagútrobantás áldozatainak emlékművét a cinteremben. A második ilyen alkalom az volt, amikor Csiha Kálmán püspök úr felszentelte a cinteremben a nyíregyháza-sóstói testvérgyülekezettel közösen állított túrúmadár-emlékkövet. A harmadik ilyen alkalomkor Kató

Béla püspök úr a püspöki vizitáció alkalmával felszentelte a ravatalozónkat.

– *Melyik az ön által legkedveltebb kántori tevékenység?*

– A kántori tevékenység legkedvesebb része az, hogy vasárnap együtt lehetek a hívekkel, és együtt hallgatjuk a szebbnél szebb prédikációkat. Most már videókapcsolaton keresztül is részt lehet venni a vasárnapi istentiszteleten, amelyre a kolozsi reformá-

ki település életében. Így van ez most is?

– Az én szemszögemből előny, hogy itt lakom Kolozson. Én itt születtem, itt jártam óvodába, iskolába, ebben a gyülekezetben kaptam a hitvallási oktatást, itt konfirmáltam, itt esküdtünk meg a feleségemmel, aki egyébként a kolozsi református egyház harangozója. Most is itt élünk, ismerem a kolozsi híveket. Van egy fiam és egy lányom. A fiam

– *Hogyan fér meg egymás mellett három (magyar) felekezet Kolozson?*

– A kolozsi magyarságnak három olyan lelkésze van, akik minden magyar ünnepet együtt ünnepelnek, hol az egyik, hol a másik templomban. Egyszer engem is meghívtak a katolikus templomba kántorizálni. Meglepődtem, mert régebb nem volt szokás, hogy a katolikus egyháznál más felekezeti kántor kántorizáljon magyar jellegű

tem kántorizálni az istentiszteleten, a presbitérium tagjai az istentisztelet után felhívtak telefonon, megkérdezték, hogy vagyok. Amikor hazakerültem, meglátogattak. Akkor érzi az ember, hogy a gyülekezet mellette van.

– *Van-e valamilyen mottó, hitvallás, bibliai ige, ami erőt adott, utat mutatott az elmúlt évek során?*

– A hitvallásom az, hogy a lehető legjobban végezzem a kántori munkámat, hallgassak meg mindenkit, aki hozzám szól. Akár gyerek, akár fiatal, akár idős, a kántor tanulhat. Az a közmondás, miszerint a jó pap holtig tanul, érvényes a kántorra is. A kántor is holtig tanul. Szeretek énekelni, szeretek orgonálni, szeretek templomba járni. Hála adok Istennek, hogy megadta, hogy ennyi ideig kántor legyek Kolozson. Ezután is hálás leszek minden napért, amíg kántor lehetek. Tudom, hogy addig leszek kántor, amíg az egészségem megengedi, és Isten akarja.

– *Ennyire fontos önnek a hála érzése, megélése?*

– Igen. Hálás vagyok Istennek Sikó Piroska lelkipásztor miatt, akire felnézhetek, akitől tanulhatok és akit lelki vezetőmmé fogadtam. Ha lelkileg le voltam sújtva, mellettem és a családom mellett állt. Mindent megbeszélhetek a tiszteletes asszonnyal, mind, ami a magánéletemet, mind, ami az egyházi szolgálatot illeti. Hálás vagyok Sikó Csaba tiszteletes úrnak, aki a frissen alakult apahidai gyülekezet lelkipásztor, és aki sok tanácsot adott. Hálás vagyok a kolozsi református gyülekezetnek és híveinek, mert velem voltak. Nem utolsósorban hálás vagyok a családomnak: feleségemnek, Annának, fiamnak, Attilának és a lányomnak, Erikának, a vejemnek, Lacinak, meg a két szép unokámnak, Lacikának és Juditnak, akik Kecskeméten élnek. Hálás vagyok a mai napért is. Nem tudom, hány kántorral történik meg az, hogy interjút készítsenek vele. Ez is Isten munkája az életben. Általa Krisztusnak is a munkája. Hálaadással köszönöm a Jóistennek, hogy ez is megadott.

– *Mit tud ajánlani pályakezdő kántoroknak, miért válasszák ezt a pályát?*

– Az egyetemes imahéten szokás, hogy meghívott lelkészek prédikálnak, és az istentiszteleten elhangzó zsoltárokat a gyülekezet választja ki. Egy-egy ilyen istentisztelet nagyon tanulságos lehet a fiatal kántoroknak, és arra készíteti őket, hogy legyenek felkészülve minden eshetőségre. Azt tudom ajánlani, hogy szeressék ezt a hivatást. Szeressék a híveket ott, ahova elrendeli Isten, hogy szolgáljanak. Legyenek hűek és alázatosak a velük szolgáló lelkipásztorokhoz. Legyenek hűek a magyar református egyházhoz. De a legfontosabb: legyenek hűek Istenhez és az Ő egyszülött fiához, az Úr Jézus Krisztushoz, dicsőítsék Krisztust énekekben és cselekedetben. Azt kívánom a fiatal kántoroknak, hogy szeresse őket a gyülekezet.



Hítvallásom meghallgatni mindenkit, aki hozzám szól, gyerektől, fiataltól, időstől is tanulhatok

tus egyház honlapjáról lehet csatlakozni. Öröm számomra, hogy több mint kétszázán nézik végig az istentisztelet élő közvetítését.

– *És a kevésbé kellemes?*

– A kántor életében is vannak „nem szeretem” feladatok. Amikor néhány évvel ezelőtt életbe lépett az új énekeskönyv és az új korálkönyv, nem tudtam, hogyan fogok boldogulni. Az volt az érzésem, hogy ezt nem tudom megtanulni, sem a gyülekezetnek megtanítani. Én ugyanis a régi énekeskönyv dallamai szerint tanultam, az új korálkönyv a gregorián dallamra és stílusban íródott. De Isten megsegített, részt vettem továbbképző tanfolyamokon. „Nem szeretem” feladat, amikor olyan énekeket kell megtanulni vagy megtanítani, amelyek nem fülbemászóak, nehezek. A legrosszabb az volt, hogy az évek során soha nem volt, aki helyettesítsen. A közelben nincs református kántor. Ezért nagyítam és nagymamám temetésén is kántorizálnom kellett.

– *Előnynek látja, hogy ön a faluban lakik, onnan származik? Régebb a kántorok fontos személyek voltak egy-egy vidé-*

Kolozson lakik. A lányom Magyarországra ment férjhez, és a férjének az első házasságából van két gyermeke. Ők elfogadtak engem nagyatánának, a feleségemet nagymamának, mi pedig szeretettel elfogadtuk őket unokáinknak.

Igaz, hogy régebben a kántorok fontos személyek voltak a faluban, mert egyben kántortanítók voltak. Most is fontosak, mert az istentisztelet a lelkipásztorral, a kántorral és a hívekkel teljes. A gyülekezet meg a tiszteletes asszony is jelezte: amikor valamilyen okból nem voltam jelen az istentiszteleten, hiányzott az orgonaszó.

– *Hogyan változott a kolozsi gyülekezet az évek során?*

– Előregedett a kolozsi nép. Sajnos, a fiatalság egy része nem vágódik arra, hogy templomba járjon. Úgy érzem, az emberek sokszor elfelejtik, hogy létezik Isten. Isten segítségével nélkül semmi sem létezik. A tiszteletes asszony mindent megtesz, hogy bevonja a fiatalságot. A kolozsi magyar gyerekek felekezeti hovatartozástól függetlenül járnak egy-egy ünnepségre a református, a katolikus és az unitárius templomba.

ünnepen. De kántorizáltam az unitárius templomban is egyetemese imahéten, amikor Sikó Piroska tiszteletes asszonyunk ott szolgált.

– *Milyen volt a kapcsolata az évek során a kolozsi református lelkészekkel?*

– Nagyon sokat köszönhetek Kassay Géza tiszteletes úrnak, ő formált kántorrá. Sikó Piroska lelkipásztorunknak azt köszönhetem, hogy fejlődhettem. Továbbá ahányszor szomorú voltam, mindig bátorított engem és a családomat. Az utóbbi években volt néhány nehéz pillanat az egészségem miatt, de Sikó Piroska és családja mellettem és a családom mellett volt, bátorított. Amikor megbetegedtem, és műtét előtt álltam, a tiszteletes asszony a hívekkel együtt értem imádkozott. Isten megmutatta nekem ezáltal, hogy sok jó ember van, és ha hozzá imádkozunk, mindnyájunkat megsegít. Az imádságnak köszönhetően lelkileg megerősödtem, és kacagva léptem a műtőbe. Azt mondtam: Istenem, a te kezében vagyok, adj erőt, hogy éljem túl. Sokat köszönhetek a gyülekezetnek: ahányszor kórházban voltam, és nem tud-

Örömmel tölt el, hogy béke és megértés van egyházközségünkben

Kónya István életútja szerszámlakatoságtól egyházi főgondnokságig

FOLYTATÁS AZ 5. OLDALRÓL

– A hidelvei gyülekezet részben hóstátiakból áll, a hóstátiak mára városszerte szétszóródott közössége mondhatni falu a városban, vidéki közösségekre jellemző sajátos hagyományokkal. Hogyan kapcsolódik napjainkban egymáshoz a hidelvei gyülekezet és a Kalandos Társaság, a Hidelvei Földész Dalárda, a Bethlen Gábor Földész Dalkör?

– Az 1882-ben alapított hidelvei földészdalárda sokáig gyülekezeti otthonunkban tartotta próbáit, a rendszerváltás után a hidelvei kalandosok szék-házába költözött. A hidelvei Kalandos Társaság alapvetően az itteni hóstátiak több évszázados szervezete, ami alapszabályzatukban lefektetett rendelkezések szerint működik. Az 1950-es évektől beindult iparosodással járó beköltözések nyomán mára az ősi hóstáti családok leszármazottai mellett mások is tagjai ennek a közösségnek. Nagyon szoros kapcsolatot ápolunk velük, rendezvényeikre mindig meghívunk, mi is őket. Decemberben ünnepelték fennállásuk 140. évfordulóját, gyülekezeti kórusunk énekkel köszöntötte őket, idén március 15-én ők is énekeltek a kismezői temető első világháborús emlékművé-nél általunk szervezett ünnepi megemlékezésen. Évente meglátogatnak bennünket egy előre megbeszélte istentiszteleti alkalommal, amikor énekelnek szolgálatnak közösségünkben.

– Mondhatjuk-e, hogy a válasosság és a hit egyszerre volt jellemző Istvánra már gyermekkorától? Vagy az igazi istenhít később született meg?

– Gyermekkoromban az istenhitre tanítottak, igyekeztek a vallásos életre irányítani. Sokszor örömmel, szeretettel mentem vallásórákra vagy templomba, de volt olyan is, hogy inkább elbújtam volna játszani. A kitarító gyülekezetlátogatás meghozta a gyümölcsét, és az igazi hit az idő elteltével mind erősebb és erősebb lett bennem. Erejét egyre gyakrabban tapasztaltam meg. Akkor döbbsentem rá az igazi hitre, amikor elsősülött fiamat, Pétert kátéórára íratuk és együtt jártunk istentiszteletekre. Ezt követően ő részt vett a kátéórákon és erről beszélgetve megerősödött bennem is a hit. Akkor jöttem rá igazán arra, hogy mit is jelent keresztyénnek lenni. Templomba járni nemcsak jó szokás, hanem a hit megerősítésének lehetősége, a keresztyén élet útiránya. Ez az életmód lehetőséget ad a hit értékes, belső megélésének.

– Szerszámlakatosként dolgozott, majd viszonylag fiatalon lett betegnyugdíjas. A lakatos kézzelfogható eszközöket, fém-szerkezeteket hoz létre, olykor ki kell találnia új megoldásokat, ötleteket. Teremtő, alkotómunka, ami kihívást jelent és elégtelt nyújt, ennek az elvesztésével megbirkózni nem egyszerű. István hogyan élte meg ezt?

– A szerszámlakatosi szakma bonyolult mesterség, amely mindennap új kihívások elé állított. Gyorsan kellett megoldá-

sokat keresni és találni, folyamatosan készenlétben kellett lennem, és újabbnál újabb feladatoknak eleget tennem. Nagyon szerettem ezt a mesterséget, és szívesen végeztem. Isten mégis megálljt parancsolt. Fiatalon való kényszernyugdíjazásomat valóságos csapásként éltem meg, mivel meg voltam szokva a mindennapi munkával, de Isten segítségével sikeresen átestem ezen az időszakon és sikerült pótolnom más elfoglaltságokkal, kertészkedéssel, kisállattenyésztéssel, az egészséges táplálkozáshoz szükséges friss, üde zöltségek, gyümölcsök finomsága megéri a fáradságot. 2020-ban unokánk született, azóta az otthonlét legfontosabb pillanatait jelenti a vele töltött idő, feleségemmel együtt nagy szeretettel és izgalommal készülünk mindig e pillanatokra. Sok öröm és boldogság forrása a kis Ármin.

– Betegség miatt sokan megharagudnak a fennvalóra, hítjük megbicsaklik, mások esélyt látnak benne. Hogyan alakult át az élete?

– Amikor a betegségről tájékoztattak, érdekesen alakultak gondolataim. Vallásos életet élve mindig hittem az Úristenben, és imádkoztam gyógyulásomért. A lelkiállapotom, a vallásosság és a hitem segítette elfogadnom az Úristen döntését, új egészségi állapotomat. Nem haragudtam meg a fennvalóra, elfogadtam az akaratát, és inkább a továbblépésen gondolkodtam. Megtettem és megteszek mindent, amit az orvosok tanácsoltak, és megtanultam együtt élni a betegséggel. Vannak dolgok, amiket másként kell megélnem, van, amit talán elveszíték, de sok áldás van ebben az állapotban. Jó ez így nekem!

A kényszernyugdíjazásom után, ugyanabban az évben a gyülekezetem presbiterévé választottak, így egyre szorosabb lett a kapcsolat az egyházzal. Kezdtém részt venni az egyházi alkalmak tervezésében és kivitelezésében. Sokszor részt veszek a közmunkában a templom szépítéséért és minden feladatot önkéntesen, szeretetből, Isten iránti hálából végzek. Közösen tevékenykedünk az egyházközség lelki és anyagi jóléte érdekében.

Presbiterként kezdtem, majd egyházi, gondnok lettem, három évvel ezelőtt főgondnoknak választottak. Annak idején kétségeim támadtak, hogy megillet-e engem ez a tisztség, alkalmas vagyok-e erre a megtiszteltetésre. Megerősítést kaptam Istentől és biztatást a presbiteri szövetségtől. Örvendek, hogy elfogadtam, hisz örömmel tölt el az Úrnak munkatársa lenni, az Ő egyháza építésében szorgoskodni. Már presbiterként is sok időt szántam az egyházi tevékenységekre, ez most fokozottan igaz. A főgondnoki tisztséggel több felelősség és többérték munkát jár. Egyházi életünket irányító határozatokat is kell hozni és ez nagy felelősséget követel, hisz vigyázni kell, hogy Isten ígéjével összhangban legyen és az egyházi közösség javát szolgálja minden döntés.

– Milyen feladatokban vállalt szerepet?

– A gondnoki és főgondnoki megválasztásom után az elnökség tagja lettem, a felelősségem is nagyobb lett. Komoly határozatokat kellett hoznunk, ez időben kétszer volt már templomjavítás, parókia felújítás, tetőtérjavítás, legutolsó a villamosított, önműködő toronyóra kivitelezése volt. Az elmúlt hónapban sikerült átvennünk az 1948-ban államosított egykori iskolaépületünket,

tal presbiter asszony nagy lelkesedéssel végezte ezt a munkát. Segítettünk az oltóhelyre eljutni, bevásároltunk, gyógyszer váltottunk ki, számlákat fizettünk. Másmilyen szolgálat volt, de alkalmazkodtunk az adott helyzethez. Sok kedves embert elvesztettünk ez idő alatt, gyászolnunk is kellett. Sokan, főleg idősebbek látványosan meggyengültek és a félelem még mindig ott van rajtuk, de már nagyon óhajtuk a

szünk többé egyedül. Ez a gyülekezet áldása. Feladatunk megőrizni hagyományos rendezvényeinket, továbbadni, fejleszteni keresztyén életünk értékeit. Az Úr dicsérete közösségünkben a legfontosabb lehetőség, minél többen tesszük ezt, annál nagyobb az áldás szétáradása. Nem kellene azt az időt megspórolni magunktól.

Együttműködünk az egyházmegye belmissziós szövetségével, a nőszövetséggel, presbite-



Fontos minél többet közösségben lenni, így az sincs egyedül, aki magányosan él (a képen Kónya István és Mária)

ezzel anyagiakban is gazdagodtunk. Istennek hála a presbiterium összetart, a keresztyén értékeknek megfelelően cselekszik és dönt, így könnyebb a munkánk végzése.

Főgondnokként az egyházbán tagja vagyok minden bizottságnak: a műszaki bizottságnak, amely a technikai, javítási feladatokkal foglalkozik; a pénzügyi bizottságnak, amely negyedévenként összegyűl és az anyagi dolgokat ellenőrzi; a szociális gondozásban tevékenykedő diakóniai bizottságnak; az ifjúsági bizottságnak, amely a gyermekek, konfirmálók és fiatalok rendezvényeit tervezi és szervezi stb. Időben orvosoltuk a felmerülő problémákat. Az egyházi élet minden területén van feladatom, amit legjobb tudásom és képességeim szerint végzek.

– Főgondnokként milyen fontosabb célt, feladatot lát maga előtt a közeljövőben?

– A Covid-járvány bezárta a templomunkat is, miatta megszűntek a családlátogatások. Istentiszteleteinket és a bibliórát világhálón közvetítettük, telefonon tartottuk a kapcsolatot az egyháztaggal. Segíteni tudtunk az oltásokra való feliratkozásban, az egyik fia-

személyes találkozásokat, hogy tevékenységeinkben újra bátran részt vegyenek, templomba járjanak és közösen dicsérik Istenünket. A családlátogatásokat újraindítottuk, de érthető kérésünk, hogy lehetőleg üzenjenek mindazok, akik ezt a szolgálatot valóban igénylik. Meglátogatásukkal szeretnénk örömet szerezni a betegeknek és időseknek, de ezt előre megbeszélte, közös megegyezéssel tennénk. A rászorultaknak szükség szerint ma is házhoz szállítjuk az egyház adományozta élelmiszer-csomagokat, de csak annak, aki igényli és örömmel fogadja a gyülekezeti segítséget ilyen formában.

– Jelenleg mit tart a legfontosabb feladatának?

– Mindenkor legfontosabb feladatnak látom, hogy a hívet bátrabban merjenek engedni a hívásnak és gyakrabban jönni a közösségbe, a templom ajtaja már kinyílt. A keresztyén közösségi élet a templomban kezdődik, és az egyénekből áll össze. Fontos, hogy minél többet legyünk a közösségben, így könnyebb az ismerkedés, a kommunikáció egymással és szorosabb barátságok kötődhetnek, s ha magányosan is élünk, nem le-

ri szövetséggel, gyakran szervezünk közös programokat, szeretettel ápoljuk testvérgyülekezeti kapcsolatunkat a Békési Református Egyházközséggel.

Örömmel és büszkeséggel tölt el egyházi munkámban, hogy béke és megértés van egyházközségünkben. Mindig vannak és lesznek dolgok, amelyekben közös nevezőre kell jutni, ha szeretettel és bölcsességgel cselekszünk, jó eredményre jutunk. Közösen megbeszélte rendezvényeink vannak, olyanok, amelyek hagyományt teremtettek gyülekezetünkben (havonta tartott családi gyermeknapok, november elején megemlékező gyászistentisztelet, a házasság hetében házasságok megáldása, nyári időszakban kirándulások, táborok, vakációs bibliahetek stb.) és olyanok, amelyeket az igények felmérése után kezdeményeztünk (társasjáték-délutánok, -esték, imaséták aktuális témákban, nyári imahét stb.). Kolozsvár csodálatos város, sok értékes rendezvényt kínál, nehéz lenne a versenyt felvenni, de nem is akarjuk. Akit a Szentlélek arra ösztönöz, hogy eljöjjön és közösen ünnepeljen velünk, annak örülünk, de minden egyháztagot imában hordozunk.

Zöld hét lilakáposztalével, zöldségültetéssel, mikroklíma-fejtegetéssel

Kertészkedtek, takarítottak, újrahasznosítottak, filmet néztek, kirándultak, még kémiai kísérleteket is végeztek a Kolozsvári Református Kollégium ovisai május első felében. Az országzszerre idén első alkalommal megszervezett Zöld héten a kollégium teljes diáksága igyekezett megtapasztalni, közösségként és kinek-kinek egyénileg mit áll hatalmában tenni Földünk megőrzéséért.

■ Mit jelent az Isten által teremtett világ szépségeire rácsodálkozni, apró részleteiért, szemtel gyönyörködötető szépségéért hálát adni és az ezzel járó felelősségtudatot erősíteni – ezt tapasztalhatták meg a kollégium diákjai a Zöld héten. Együttléteik célja közelebb érezni magukat elveszettnek tűnt világunkhoz, otthonuknak érezni mindazt, amit Isten az embernek adott azzal a feladattal: „Töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá! Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a szárazföldön mozgó minden élőlényen!” Megérezhették annak a szónak a súlyát, amellyel oly sokféleképpen élünk vissza mi, emberek: uralom. Végignézték a maguk mögött hagyott ökológiai lábnyomokon, és a számonkérés súlya alatt roskadozva szembesültek azzal, hogy a világot mi tettük ilyenné, ezen változtatni is a mi feladatunk.

A kollégium óvodásai a botanikus kertben megfigyelték a természet tavaszi szépségeit, „kincseket” (leveleket, kavicsokat) gyűjtötték az eldugott ösvényeken. Az újrahasznosítás jegyében elkészült az óvodában a zöld sarok, és „garázsviszart” szerveztek. A szülők által adományozott, majd a vásár után megmaradt ruhát, könyvet, játékot, tisztálkodószereket egy alapítványnak adományozzák. Délutánonként az udvar szépítésén dolgoztak, szülők és nagyszülők gyönyörű virágadományából feldíszítették a tornácot. Nagy terüket is sikerült megvalósítaniuk: létrehozták közösen a zöld övödát – hagymát, sóskát, epret ültettek, szépítették a filagóriát, az udvaron álló diófát, majd borostyánfal kialakításába kezdtek.

Vállalkoztak az óvoda környékének megtisztítására, meg-



szabadították a templom és a kollégium bejáratának övezetét a papír- és műanyag hulladékoktól. A játszótérre menet is szemetet szedtek, majd kedvükre kijátszották magukat a hatalmas gesztenyefák árnyékában.

Bár magát a szót nem forgatták, barátkoztak a kémiával: a lilakáposztalével kísérletezve megfigyelték ennek a semleges jelzőoldatnak a savas és lúgos szerekre adott reakcióját. Sógör Csilla kémia szakos egyetemi tanárral és mesteriskolás diákjával, Gál-Máté Dórával együtt a kicsik szép színes oldatokat alkottak a „varázslóiskolában”.

Közlekedj okosan, sportosan! akciójukkal arra biztatták a családokat, ha tehetik, közlekedjenek környezetbarát módon: gyalog, biciklivel, rollerrel – így vigyázva maguk és Földünk egészségére. Sportnapot tartottak, környezetvédelmi témájú rajzfilmet néztek, majd a Zöld hét zárásaként a Tordai-hasadékba és Torockóra kirándultak a szülőkkel együtt.

A botanikus kertbe a kollégium diákjai is ellátogattak, ami önmagában talán nem tűnik kiemelkedő eseménynek, hiszen jó részük már korábban is nemegyszer járt ott, ezúttal azonban más perspektívából szemléltek a híres kertet: biológiai

szempontok alapján rendszerezték a növényeket, azonosították a hat üvegház azon környezeti tényezőit, amelyek szerepet játszanak abban, hogy mindegyik más-más éghajlati viszonyokat biztosítson. Rácsodálkoztak a növények kétivarúságának változatosságára, ámuldoztak a Ginkgo biloba érdekességein és a pünkösdi rózsák sokféleségén, tisztázták az őshonos és betelepített növények előnyeit, hátrányait és ökológiai szerepét. A háromórás séta kevésnek bizonyult a sok kérdés és kíváncsiság kielégítésére, ezért úgy döntöttek, még visszatérnek a növények ezen csodálatos és kimeríthetetlen világába.

Másik programban a diákok növényekkel, állatokkal, bogarakkal varázslottak természetet a kollégium udvarának kövére. Rajzaik nemcsak az iskolaudvar burkolatára kerültek, hanem különböző méretű és formájú kövekre is. A rajz arcfestésben is folytatódott, a 9–10. osztályosok így alakultak nimfákká, természetistenekké.

A diákok tanáraikkal és külföldre meghívottakkal sokat beszélgettek környezettudatosságról, okosházakról, természetgyógyászatról, hulladékcsökkentésről, újrahasznosításról, néhány módszert ki is próbál-



tak. Új életet adtak régi tárgyaknak: törölközőkből arcmosó korongok, régi pólókból, ingekből zsákcocskák, konzervdobozokból kreatív virágtartók, ceruzatartók, vécépapír-gurigából hangszerek készültek.

A hét záróakkordjaként megtelt a Farkas utcai templom, a reggeli áhítaton közösen mondhattuk: „köszönjük, élet, áldomásodat”, majd visszhang-

zott gyermekeink ajkán a kedves dal: „vigyázz a madárral!”

A Zöld heti tevékenységek nemcsak pillanatnyi szórakozást jelentettek, hanem elmélyült beszélgetéseket, csendes belső hangokra való figyelmeket, és talán a szebb, élhetőbb világért vívott küzdelmünk első lépéseit.

Kiss-Cserey Zoltán
iskolalelkész

